

dowcy w SGGW oraz na stanowisku inspektora do spraw leśnych w Zarządzie Letniskowym Wojsk Lotniczych. Od 1960 r. do czasu przejścia w stan spoczynku w 1977 r. pracował w Urzędzie Patentowym PRL na stanowisku naczelnika wydziału Centralnego Ośrodka Informacji Patentowej. Cieszył się opinią wytrawnego znawcy zagadnień patentowych z dziedziny leśnictwa i drzewnictwa. Za zasługi na polu pracy zawodowej został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Kol. Markowski przez cały czas swej działalności zawodowej był czynny społecznie. Był członkiem ZBoWiD-u, był silnie zaangażowany w działalność Naczelnej Organizacji Technicznej. Dowodem uznania dla jego pracy społecznej było wyróżnienie Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego oraz Srebrną i Złotą Odznaką Honorową NOT.

Trwały ślad działalności Kol. Markowskiego w PTL stanowi źródłowa publikacja opracowana przez Bohdana Szymańskiego i Stanisława Markowskiego, pt. „Wykaz stopni i tytułów naukowych nadanych w dziedzinie leśnictwa i drzewnictwa polskiego w latach 1919—1964”, wydana w 1966 r. Opracowanie to obejmuje pełny zestaw informacji i danych bibliograficznych dotyczących stopni i tytułów naukowych nadanych w kraju i za granicą w okresie międzywojennym oraz w powojennym dwudziestolecu. Tak ujęta publikacja ma znaczenie dokumentu historycznego, którego opracowanie — wobec zdekompletowania w czasie wojny archiwów uczelnianych — było bardzo trudne.

Polskie Towarzystwo Leśne żegna w Nim Seniora o 40-letnim stażu członkowskim, żegna w Nim Człowieka o wybitnych walorach koleżeńskich, zasłużonego na polu pracy zawodowej i społecznej. Zachowamy dobre o Nim wspomnienie.

Franciszek Krzysik

Wspomnienie o mgr. inż. Czesławie Badowskim

ВОСПОМИНАНИЕ О МАГ. ИНЖ. ЧЕСЛАВЕ БАДОВСКОМ

Ing. Czesław Badowski, M.Sc. — Obituary

17 listopada 1979 r. zmarł mgr inż. Czesław Badowski — zasłużony pedagog i wychowawca wielu pokoleń leśników, wykładowca w szkołach leśnych w Żyrowicach, Zwierzyńcu i Brynku, ostatnio emerytowany kierownik techniczny Białostockiego Przedsiębiorstwa „Las”.

C. Badowski urodził się 17 czerwca 1898 r. w Rogowie. W czerwcu 1925 r. uzyskał dyplom inżyniera leśnictwa na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie.

W czasie studiów i po ich ukończeniu pracował jako nauczyciel na kursach wieczorowych dla dorosłych magistratu m. st. Warszawy. W latach 1924—1928 był nauczycielem przedmiotów przyrodniczych w gimna-

zjach w Piasecznie, potem w Sierpcu i Ostrowi Mazowieckiej. W tym okresie uzyskał dyplom nauczyciela uprawniający do nauczania w szkołach średnich przyrodoznawstwa, chemii i mineralogii.

W październiku 1929 r. podjął pracę jako nauczyciel w Państwowej Średniej Szkole Rolniczo-Leśnej w Żyrowicach, przekształconej w 1938 r. w Państwowe Liceum Leśne i Gimnazjum Rolnicze. Tam pracował do wybuchu wojny w 1939 r.; wykładał geologię z mineralogią, zoologię, szacowanie i użytkowanie lasu oraz prowadził zajęcia praktyczne w lesie szkolnym.

Mgr inż. C. Badowski stale aktualizował swoją wiedzę zawodową, aby przekazywać ją uczniom (m in. opracował i wydał przystosowany do programu nauczania skrypt z zakresu pomiaru drzew i drzewostanów). Opracowanie to spełniało nie tylko rolę podręcznika w szkole, lecz stanowiło cenne źródło informacji w późniejszej pracy terenowej absolwentów.

W czasie okupacji hitlerowskiej C. Badowski przebywał w Radomiu, gdzie prowadził wykłady na kompletach tajnego nauczania.

Po zakończeniu działań wojennych w lutym 1945 r. objął stanowisko adiunkta w nadl. Garbatka, jednak wkrótce na polecenie Ministerstwa Leśnictwa został powołany do pracy w szkolnictwie leśnym. We wrześniu 1945 r. przystąpił do organizowania Państwowego Gimnazjum Leśnego w Zwierzyńcu (w woj. lubelskim) i został jego dyrektorem. W czasie gorączkowej odbudowy kraju, powszechnego braku elementarnych środków technicznych i skąpo przydzielanych środków pieniężnych, zorganizowanie i uruchomienie nowej placówki szkolnej w Zwierzyńcu wymagało od jej dyrektora dużego talentu organizatorskiego i energii, ogromnego zapału i poświęcenia.

Dyrektor C. Badowski przy współpracy dobranego zespołu pracowników i uczniów podołał tym zadaniom i zapewnił szkole należyte funkcjonowanie i właściwy poziom nauczania.

W opinii najstarszych absolwentów Liceum Leśnego w Zwierzyńcu (bo taką nazwę otrzymała następnie szkoła) lata te były nacechowane wielką życzliwością personelu nauczycielskiego do uczniów, a wśród młodzieży panowała niepodzielnie atmosfera rzetelnej nauki. Taki klimat mógł powstać tylko pod wpływem codziennej wielkiej troski o szkołę i młodzież dyr. C. Badowskiego, jego świetnej znajomości zagadnień szkolnych i dużego doświadczenia pedagogicznego.

We wrześniu 1948 r. mgr inż. C. Badowski przeniósł się do Liceum Leśnego w Brynku, gdzie został wykładowcą przedmiotów zawodowych.. Niestety, w lutym 1951 r., wskutek bezpodstawnego zarzutu prawie cały personel szkoły został pozbawiony pracy w szkolnictwie leśnym. W ten sposób rozstał się ostatecznie z zawodem nauczycielskim.

Mgr inż. C. Badowski otrzymał skierowanie do pracy w Białostockiej Ekspozyturze Przedsiębiorstwa „Las”. Jego wysokie kwalifikacje zostały właściwie ocenione i szybko uzyskał awans na stanowisko kierownika technicznego Ekspozytury. Na tym stanowisku pracował nieprzerwanie, z właściwą sobie niezwykłą sumiennością, pracowitością i zaangażowaniem od 1951 do 1967 r., czyli do przejścia na emeryturę.

Za wkład pracy, fachowość, osiągnięcia produkcyjne i działalność społeczną C. Badowski został dwukrotnie odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Był długoletnim działaczem Frontu Jedności Narodu oraz Centralnego

Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego. W dowód uznania za tę działalność został wyróżniony licznymi odznakami i dyplomami, w tym honorową odznaką „Zasłużony Białostoczczyźnie” i „Zasłużony dla Miasta Białegostoku”.

W 1957 r. Komisja Rehabilitacyjna działająca przy MLiPD uznała usunięcie z pracy personelu szkolnego w Brynku za szkodliwe dla szkolnictwa leśnego i krzywdzące dla osób poszkodowanych. Komisja zwróciła im prawo powrotu do pracy w szkolnictwie leśnym. Ale C. Badowski nie skorzystał z tego pozwolenia; przyszło ono zbyt późno.

Mgr inż. C. Badowski prowadził zawsze skromny tryb życia. Nie założył własnej rodziny, ale przez wiele lat służył opieką i pomocą swoim bliskim. Podstawową treścią i pasją Jego życia była praca z młodzieżą. Był wzorem nauczyciela. Absolwenci szkół leśnych pamiętają zalety Jego charakteru: pracowitość, sumienność, wysoką kulturę osobistą w obcowaniu z ludźmi, a nade wszystko serdeczny, ojcowski stosunek do młodych adeptów leśnictwa. Dzięki temu przekazał młodzieży dobre przygotowanie do zawodu leśnego, rzetelność w pracy i oddanie lasom polskim.

Wspomnienie o mgr. inż. Julianie Kaczmarczyku

Воспоминание о маг. инж. Юлиане Качмарчике

Ing. Julian Kaczmarczyk, M.Sc. — Obituary

12 marca 1980 r. zmarł w Pałędziu pod Poznaniem mgr inż. Julian Kaczmarczyk, jeden z przedstawicieli starszej generacji zasłużonych leśników polskich.

Urodził się 23 marca 1901 r. w Kuryłówce k. Łańcuta. Studia wyższe odbywał na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego, które kończył w 1928 r. Wyjątkowe uzdolnienia organizacyjne i wielkie zaangażowanie w pracy społecznej wykazał już w czasie studiów, kiedy przez okres 2 lat był prezesem Bratniej Pomocy Studentów Uniwersytetu Poznańskiego. W okresie międzywojennym organizacja ta odegrała ważną rolę w zaspakajaniu potrzeb materialnych studiującej młodzieży akademickiej.

Po ukończeniu studiów był do wybuchu II wojny światowej początkowo nadleśniczym, a następnie administratorem Ordynacji Czerniejewskiej. Administrowanie uprzemysłowionym gospodarstwem leśnym, rybackim, fermą zwierząt futerkowych oraz gospodarstwem rolnym należącym